

Paříž, 13. listopadu 2015 Brusel 22. března 2016

**Úplně jako obyčejný den v Sýrii,
Iráku, Jemenu či Afghánistánu...**

“Teroristická hrozba“ a militarizace společnosti proti znovupovstání třídní války

(velmi) Malý příklad: Francie a Belgie

Jako by nebylo dost toho, že jsme sloužili jako týlová základna toho, co mezinárodní tisk nazývá „teroristickou hrozbou“, tj. komand které rozsávaly smrt v pátek 13. listopadu v Paříži, kde se 130 „sytých“ a „spokojených“ občanů a poslušných otroků ve službě kapitálu nechtěně účastnilo velkého džihadistického „výletu“...

Jako by nebylo dost militarizace celé společnosti, jež je výsledkem tohoto válečného aktu proti francouzskému národnímu státu, jehož armády zabijáků a žoldáků jsou posly smrti a destrukce na celé planetě (v Sýrii, Iráku, Afghánistánu, Libyi, Mali, Středoafričké republice atd.). Ve jménu svobody, demokracie, spravedlnosti a (buržoazních) lidských a občanských práv, ale ve skutečnosti, výstižněji a pravdivěji řečeno, jednají v zájmu historického zájmu kapitalistického zisku a diktatury hodnoty...

Jako by nebylo dost toho, že proletariátu, stejně jako všem „užitečným idiotům“ (jinými slovy všem „těm, jež reprodukuje sociální smír“) ve Francii a jinde na světě vnutili občanské semknutí se na obranu „našich hodnot“ a „společného soužití“ (respektive „harmonickou“ kohabitaci vlastníků výrobních prostředků na straně jedné a vyvlastněných a chudých tohoto světa na straně druhé)...

Jako by nebylo dost toho, že rekrutují vykořisťované k obraně demokracie v celé její „kráse“ a „hojnosti“ a jejich vražedných hrůz. Demokracie, která nakonec není nic jiného, než ideologická a praktická negace třídního antagonismu a tudíž potvrzení teroru diktatury kapitálu...

Jako by nebylo dost toho, jak mobilizují masy námezdních otroků pod hadrem národní vlajky a volají po jednotě a jednotné frontě v podpoře národa a „země, jež se ocitla v nebezpečí“ tváří v tvář „islamistické hrozbě“. „Hrozbě“, která dnes nese tuto nálepku, ale zítra bude v rámci stejného scénáře ospravedlňovat do krajnosti vyhnaný boj proti „komunistickému nebezpečí“ nebo „anarchii“, proti ozbrojenému proletářskému povstání, proti totálnímu podvrácení, která až do základů otřese celou společností vykořisťování a odcizení, válek a smrti, obětí a bídy...

Jako by nebylo dost toho, že se účastníme rozvíjející se takzvané „protiteroristické kampaně“, která si má získat bezpodmínečnou a povzbuzující podporu „lidu“, tj. atomizovaných a vyděšených občanů, kteří jsou méně paralyzováni strachem ze samotných útoků než „bezpečnostní“ propagandou, která se odráží a zhmotňuje v přítomnosti patrol stovek těžce ozbrojených fízlů a vojáků v ulicích, v nepřetržitých přeletích helikoptér nad městem a nekončících proudech houkajících policejních aut, a která tak

dále vytváří společenskou náladu provokující další úzkosti a strach...

Jako by nebylo tohoto a ještě dalších věcí dost, belgický národní stát – jeho vláda, jeho buržoazie, jeho centrální represivní, propagandistický aparát, aktéři společenské kontroly atd. – přijaly krvavé útoky 22 března 2016 v Bruselu s jistým náznakem uspokojení či alespoň úlevy jako v jistém smyslu „nutný“ a „nevyhnutelný“ dozvuk útoků v Paříži. Budíž řečeno, že pokud jde o smrtonosnou a vražednou mezinárodní politiku, může Belgie se svou armádou směle soupeřit s Francií a dalšími evropskými mocnostmi...

Útoky v Bruselu tak nakonec vypadají jako ospravedlnění pro celý ten policejní a vojenský arzenál rozmístěný na několik měsíců po celé Belgii, aby bylo možné najet zpět do kolejí sociálního smíru. Spíše než jako opatření proti džihadistům a jejich „teroristické hrozbě“ – která se v jistém smyslu a na jisté úrovni abstrakce podílí na společnosti permanentního spektaklu a buržoazního pořádku – jsou tato opatření namířená proti obyčejným lidem, tedy proti proletářům, v nichž by se se vši pravděpodobností v nějakém okamžiku probudily jejich vlastní třídní zájmy a kteří by se vzbouřili proti svým pracovním a životním podmínkám...

Oněch 32 mrtvých a 300 zraněných z Bruselu byli především „dovolenkáři“ – odlétající z bruselského letiště na daleké nádherné pláže a hodlající na chvíli uniknout rozporům a zmatkům současné společnosti - a pracující, kteří se nacházeli ve stanici metra v blízkosti sídel různých mezinárodních politických institucí jako Evropská komise a Evropský parlament. Všechny tyto oběti, ve zkratce, umožnily místnímu obyvatelstvu zažít každodenní realitu našich třídních bratrů a sester z jiných zeměpisných šířek, realitu, která se zpravidla odbývá za všeobecné lhostejnosti evropské populace „sytých“ a „spokojených“. Na několik hodin jsme se tak mohli cítit blíž, Paříž a Brusel se na chvíli staly Damaškem, Allepem, Bagdádem, Kábulem, Kundúzem či Adenem s každodenní dávkou bomb, teroru, strachu, slz, krve a mrtvých...

Dnes se to už netýká jen „ozbrojenců státu“, jeho žoldáků či vůdců, terčem se staly „obyčejní lidé“, „průměrní občané“ (jak říkají média), kteří věří, že jsou chráněni proti těm rozporům, které bez slitování s lidským rodem zalévají svět krví. Dnes nepřichází v úvahu „dát si na zahrádce pivo“ či jít klidně na koncert (tak jak to ještě před sto lety dělala jen buržoazie) a představovat si, že můžeme být jen na okamžik uniknout hororům odehrávajícím se na této

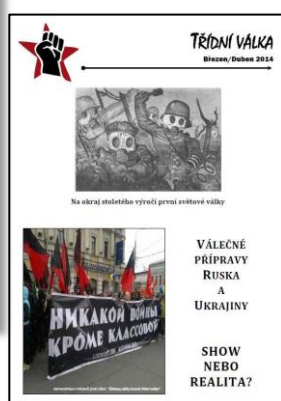
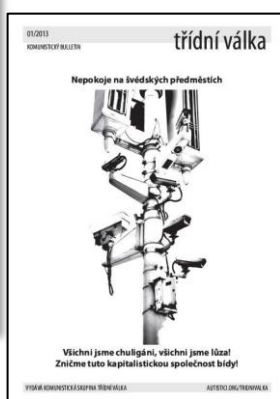
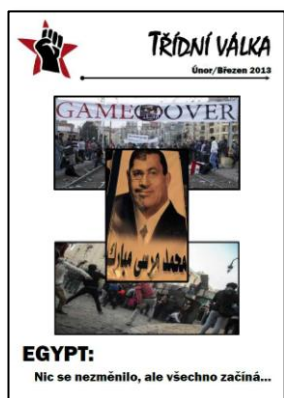
planetě každý den: válkám, bombardování, hladomorům, nemocem, mučení, znečištění, destrukci ekosystému atd. „Jsme buď součástí problému, nebo jeho řešením“. Či, řečeno dialekticky, jsme obojím, problémem i jeho řešením, přičemž k přerodu jednoho v druhé dojde prostřednictvím násilné a aktivní negace současného stavu věcí, a tedy skrze vědomé a úmyslné objevení se budoucího stavu věcí...

V New Yorku a Washingtonu v roce 2001, v Londýně v roce 2005 a v Paříži (dvakrát!) v roce 2015, tam všude proletáři podrobení „občanské“ ideologii pochodovali podle rytmu udávaného jejich vlastní buržoazií. Naše třída, která se nyní nachází v absolutním programatickém zmatení, by se však měla spíše zabírat tím, jak významná část španělského proletariátu reagovala po bombových útocích v Madridu 11 března 2004. Připomeňme si fakta: poté, co v ranních hodinách explodovaly příměstských vlacích bomby a zabily 200 lidí jedoucích do práce, vyrazily do ulic tisíce proletářů, aby vyjádřili své pohrdání „teroristy“, ale

také a to především, aby odsoudili politiku své vlastní vlády a účast své vlastní armády ve válce v Iráku. „Vaše války, naši mrtví!“, to bylo hlavní heslo tohoto hnutí, jež otočilo nenávisť vůči „teroristům“ proti své vlastní buržoazii... Výsledkem toho bylo, že španělská vláda byla přinucena stáhnout své jednotky z Iráku, aby zabránila konfliktu na lokální úrovni.

Závěr, který z toho všeho plyne, a který musíme zdůraznit, je, že proletáři mohou ze vší té „nenávisti“ či „šílenství“ vyjít živí pouze tak, že nebudou kolaborovat se svou vlastní buržoazií, se svou vlastní vládou, s anti-teroristickými represivními opatřeními.

Nejsou to po zuby ozbrojení vojáci hlídající ulice, kdo nás ochrání před „teroristy“. Můžeme a musíme se spoléhat jen sami na sebe a své schopnosti svrhnout tento svět a jeho vnitřní rozpory (tak vražedné), zcela ho změnit revolucí... ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídně buržousti, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jiní vyrobili stejnými pracovníci lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme nakusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarket, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabilí v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, který slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizování prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské spopolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výroby, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou spopolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítivního poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a neuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřeně třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.